

דרך הדייק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

תרומה | גיליון 66 | ח' אדר א' התשפ"ד

סעודה ראשונה

עומדת ומקטרגת עליו, כי היא נשארת פה והיא רוצה לעלות למעלה, לכן כל מצוה שאדם עושה יעשה אותה בשלימות לשם שמיים.

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" מצוות שעושים לא לשם שמיים נשארת בארץ ומקטרגת על האדם

הזרמנות הר פעמיות
להנצחת שמות במהדורה החדשה והמהודרת של ספרי לימוד הזוהר היומי

ניתן להנציח שמות הצלחה, ישועה ופרנסה או להנציח את שמות הנפטרים לעילוי נשמתם ולזכות בשותפות של נשורות אלפי סיומי הזוהר הקדוש

להנצחת הזוהר היומי או הנצחת חודש לימוד מלא במהדורת הזוהר היומי שתחולק בעשרות אלפי עותקים

התקשרו למוקד הזוהר בטלפון *9260

יהודי צריך להקפיד שכל מצוה וכל דבר שהוא עושה, צריך לעשות אותם לשם שמיים. אם אדם עושה מצוה שלא לשם שמיים, המצוה לא זוכה לעלות לשמיים והיא עומדת ומקטרגת עליו למה לא מעלים אותה לשמיים לכור מחצבתה, למשימה הראוי שצריכה להיות בה.

מסופר על רבנו הבעל שם טוב, שבאחד הימים נכנס לאחד הבתי מדרש ואמר בצער הבית מדרש הזה מלא כולו בתורה. שאלו התלמידים, הרב אמר שהבית מדרש מלא בתורה, למה הרב בצער? ענה להם הבעל שם טוב, הבית מדרש מלא בתורה אבל התורה לא עולה לשמיים. אדם צריך לעשות מצוות ומעשים טובים שיעלו לשמיים, לא שישארו בעולם הזה. כשאדם עושה את המצוה לשם שמיים, בשלימות לשם ייחוד קודשא בריך הוא, הוא גורם שמצוה עולה לשמיים ונהיית מליצת יושר עליו.

וכך אפשר לפרש ולומר בפרשת השבוע, אנחנו מוצאים בפרשה "דבר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לִבּוֹ תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. וְזֹאת הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵתָם" אנחנו רואים שהתורה הקדושה אומרת ג' פעמים את המילה תרומה פעם ראשונה "ויקחו לי תרומה", פעם שניה "תקחו את תרומתי" ופעם שלישית "וזאת התרומה".

אם כך אפשר לבאר ולומר פעם ראשונה שנאמר "ויקחו לי" לי לשמי, שיהיה לשם שמיים. פעם שניה "את תרומתי" שיהיה בשלימות גם לשם שמיים, והפעמים הללו שהם לשם שמיים יש בהם את הכוח להעלות את התרומה לקב"ה ולהיות במקום גבוה במקום גדול. אבל כשאדם עושה מצוה עם נגיעות עצמיות, עם מחשבות ורצון עצמי אז זו הפעם השלישית רק "וזאת התרומה" לבד, שנשארת למטה ולא עולה למעלה.

הגדולה של האדם ויקחו לי תרומה לי לשמי לעלות את זה למעלה, תקחו את תרומתי עם י' בסוף לשם הקב"ה וכשהאדם חושב ומתכנן שהכל יהיה לשם שמיים, מתי שיש את התרומה ואדם עושה אותה כך יש לה כוח לעלות למעלה למקום גבוה הראוי לתורה ולמצוות ולמעשים טובים.

לכן אדם צריך להקפיד בכל מצוה שהוא עושה לעשות אותה לשם שמיים אם הוא לא יעשה אותה לשם שמיים, היא נשארת בעולם הזה ונהיית קטרוג שמקטרגת על האדם ומזיקה ומפריעה לאדם. לכן הרבה פעמים אדם עושה מצוה ויוצא לו מזה רע, כי הוא לא עשה את זה לשם שמיים והמצוה הזו

נפש הדייק

אדם שפוסח על כמה סעיפים, אדם שקופץ מדבר לדבר, לעולם הוא לא יגיע לריכוז האמיתי, לעולם הוא לא יגיע למה שבאמת הוא צריך. אדם צריך להיות בהתמדה, ההתמדה והידיעה למה אתה חותר ולמה אתה רוצה להגיע - זה סוד הצלחה. מי שיוזע לאן הוא חותר ולאיפה הוא רוצה להגיע ומי שמתמיד במה שהוא עושה, אין מציאות שבסוף לא יהיה לו הצלחה והעולם, הקב"ה, לא יאיר לו פנים במה שהוא עושה.

"וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי"
בצלאל היה מצרף את המחשבה והמעשה של תרומת בני ישראל ומעלה אותם לקב"ה

אבל להוריד בקודש אסור, אם אדם תרם כסף לבנות היכל אסור לקחת את הכסף ולקנות איתו כסאות, שמעלין בקודש ואין מורידין זה יסוד גדול בתורה, אם יש כסף למשהו קדוש אתה יכול לקנות בדבר משהו יותר קדוש, אבל אתה לא יכול להוריד את הקדושה שיש לדבר פחות.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע דבר של פלא גדול, התורה מתחילה ואומרת "דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" תרומה מסתיים באות ה' ואחרי כן התורה ממשיכה ואומרת "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבָבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי" מסתיים באות י'. נשאלת השאלה מה ההבדל בין תרומה לתרומתי, למה פעם אחת נאמר עם ה' ופעם שניה עם י'?

אם כך צריך לשאול בני ישראל תרמו כסף לבנות את המשכן, שזה הבית של הקב"ה "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם" אם כך איך משה רבנו לוקח את הכסף ובונה עם הכסף שנותר בית כנסת גדול ובית מדרש, הרי מעלין בקודש ואין מורידין?

אלא אפשר לבאר, העולם הזה נברא באות ה' ועולם הבא נברא באות י' (מנחות כט:), הקב"ה רוצה מכל אחד את סוג התרומה שלו, שאהובה עליו ויקרה וחביבה לו ביותר. יש אדם שהעולם הזה אהוב וחביב לו מאוד, הוא אוהב כסף וזהב, אוהב דברים גשמיים. יש אדם שהאהבה שלו יותר לדברים רוחניים לתורה ולמצוות, לקדושה ולמעשים טובים.

אלא רואים פה יסוד גדול, שמקום של בית כנסת ובית מדרש הוא עלייה בקודש גדולה אפילו על המשכן. אם יש כסף למשכן ונותר, מותר לבנות בזה בית כנסת ובית מדרש כי המעלה של בית כנסת ובית מדרש היא לא פחותה ממשכן העדות שעליו אמר הקב"ה "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם", המעלה של בית כנסת ובית מדרש היא גבוהה ביותר שאין שני לה.

פה הקב"ה מבקש מכל אחד שיתן את התרומה שלו על פי הרצון והאהבה שיש לו יותר, מי שהאהבה שלו לדברים גשמיים הקב"ה מצווה אותו "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" יביא דבר של כסף, זהב ואת זה יתרום למשכן. אדם שהעניינים הרוחניים אצלו הם הדברים הגבוהים והדברים החשובים, ממנו הקב"ה מבקש "תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי" שמסתיים באות י' שממנה נברא העולם הבא.

לכן, אם אדם תרם כסף לכל דבר ונשאר כסף תתרום אותו לבית כנסת או לבית מדרש, תבנה בית כנסת או בית מדרש. הקב"ה משרה את שכינתו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ואדם שהוא חלק מבית כנסת או מבית מדרש מעלתו עצומה.

וידוע מה שאומרים רבותינו הקדושים שבצלאל היה יודע לחשב את המחשב בות של כל אחד מה הייתה המחשבה שלו ומה הייתה הנתונה שלו. בצלאל היה קושר מחשבה טובה למעשה, היה לוקח את המחשבה הטובה שאדם מכוון והשני עם המעשה שהיה נותן וכך היה מחבר את האות י' והאות ה' את התרומה של זה ואת תרומתי של זה ומאחד אותם שיהיו דבר אחד וככה העלה את זה לפני הקב"ה מעשה טובה ומחשבה טובה שיצורפו לדבר אחד.

וזו המעלה הגדולה, מתי שבני ישראל באהבה ואחוהה הקב"ה לוקח מחשבה טובה וביחד עם מעשה טוב מצרף אותם ועושה אותם דבר אחד.

"וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנֵתִי בְּתוֹכְכֶם"
מעלת בניית בית כנסת ובית מדרש.

רבותינו הקדושים אומרים לנו שבני ישראל תרמו הרבה כסף לבנות את המשכן. את הכסף שנותר מהתרומות שבני ישראל תרמו למשכן, משה רבנו לקח ובנה עם זה בית כנסת ובית מדרש לעם ישראל. צריך להקשות קושיה חזקה ביותר התורה הקדושה (תמיד לא): אומרת לנו שמעלין בקודש ואין מורידין, למשל אם אדם תרם לקנות כסאות לבית הכנסת ויש כבר כסאות בבית הכנסת, מותר לקנות בכסף שולחנות להעלות בקודש, או אדם תרם כסף לקנות סידורים ויש סידורים כבר מותר לקנות עם הכסף חומשים.

מהדורה מיוחדת לחיילי צה"ל

ספר דברים

תורת יאשיהו

להשתתפות בהדפסת הספרים להצלחת החיילים

052-5106510

שאלה:

כבוד הרב רציתי לדעת, למה בתחילת התשובה הייתי עושה דברים עם אהבה וחשק ועכשיו, הגעתי לנקודה שאין לי שום טעם ומתיקות בעבודת השם?

תשובה:

זה שוב יצר הרע. בהתחלה אדם מתלהב זה כמו אבן שזורקים אותה בהתחלה, הכוח שזורקים אותה כך היא עפה גבוה ולאט לאט זה יורד. זה היצר הרע שמכניס באדם עצבות ומכניס באדם חוסר שמחה בשביל לייאש אותו.

לאדם אסור לחיות על פי מצבי רוח, היום אני שמח אז אני טוב, מחר אני פחות שמח אז אני פחות טוב, זה עצת היצר. אדם צריך להיכנס כל הזמן אותו דבר, עליות ירידות זה חוסר יציבות. היום אני שמח יותר מידי, מחר אני פחות שמח זה חוסר יציבות. תחיה ביציבות, אל תהיה לא למעלה מידי ולא למטה מידי.

הדרך הנורמלית היא הכי בריאה, דרך האמצע היא הכי בריאה. יותר מידי לפה ויותר מידי לפה זה לא בריא, לא זה ולא זה.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"

כל אדם שמניח תפילין או מזכה אחרים בתפילין בונה את בית המקדש

שהבנייה שהקב"ה בנה את המשכן, הקב"ה נפח באפם של הכלים חיות כמו שהקב"ה נפח באדם רוח ונשמה, ובכלים האלו הייתה חיות ממש. ומובא בזוהר הקדוש (תרומה קעא, ע"א) שרבי שמעון בר יוחאי מספר על דניאל איש חמודות, מתי שנבוכדנצר רצה להראות שכוחו גדול, הלך נבוכדנצר ובנה פסל גדול ובפה של הפסל הוא שם את הציץ, והציץ היה מדבר ואומר "אנכי ה' אלוקיך". כל העולם היו באים ורואים את אותו פסל מדבר והתחילו להאמין שהפסל הזה הוא אלוקים והתחילו להשתחוות אליו.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם. ככל אשר אָנִי מְרַאֶה אוֹתְךָ אֶת תְּבִנֹת הַמֶּשְׁכָּן וְאֶת תְּבִנֹת כָּל כְּלָיו וְכֵן תַּעֲשׂוּ" ורש"י במקום אומר וכן תעשו, לדורות. המצוה של המשכן היא לדורי דורות, זו לא רק מצוה בזמן שבית המקדש קיים או בזמן שיש את המשכן אז יש מצוה שיהיה משכן, אלא רש"י אומר שהמצוה של המשכן היא לדורות, שבכל דור ודור צריך שיהיה ליהודי את המשכן.

לקח נבוכדנצר את דניאל ואמר לו לבוא לראות את הפסל ואם הפסל ידבר אז שגם הוא ישתחוה אליו. התקרב דניאל לפסל ואמר לציץ, הקב"ה ברא אותך לקדש שם שמיים ועכשיו אתה גורם חילול שם שמיים. מסופר שהציץ נפל מהפה של הפסל ואז הפסל הפסיק לדבר והכל נפל, והאמונה של כולם נפלה וירדה.

והרמב"ם פוסק להלכה (ספר המצוות, מצוה כ) הציווי שנצטוונו לעשות בית לעבודה, שבו תהיה ההקדבה והבערת האש תמיד, ואליו תהיה הפניה ובו תהיה החניגה וההתקבצות בכל שנה והוא אמרו יתעלה "ועשו לי מקדש". אומר הרמב"ם ששם צריך להקריב את הקורבנות, שם צריכות להיות כל הפניות שלנו, שם צריכות להיות כל התפילות שלנו למקדש הזה. בזמן שבית המקדש היה קיים ובזמן שהמשכן היה קיים אפשר היה לקיים את הציווי הזה, אבל היום שהמקדש הזה חרב, אז איך אפשר לקיים את מצוות ועשו לי מקדש לאורך כל הדורות?

רואים שבבניה של המשכן והכלים זו לא הייתה בניה של המשכן סתם, אלא בכל כלי הייתה חיות כמו שיש באדם וזה היה הדבר המיוחד של בית המקדש.

אלא מובא בשל"ה הקדוש (ספר מצוות תפילין, פ"א אות ד) בשם רבנו בחיי כי תפילין של יד הוא כנגד הלב ותפילין של ראש הוא כנגד המוח, ושניהם כנגד שני הכרובים שהיו מעל הארון.

אדם צריך לדעת שבכל תשמיש של קדושה, בתפילין במוזהו בספר תורה, בכל עניין של קדושה יש כמו חיות מיוחדת מהקב"ה "ואתה מְחַיֶּה אֶת כָּל־ם" (נחמיה ט, ו) הקב"ה מחייה כל דבר של מצוה וכל דבר של קדושה. מתי שאדם נוהג בדברים אלו קדושה יתירה שיש בזה חיות, והוא מסתכל על כל חפץ של מצוה שיש בזה חיות שהקב"ה נפח בהם כוח של חיות מיוחדת, אדם מכבד את הקב"ה ומכבד את המצוות והמעשים טובים, ומעלתו גדולה ושכרו כפול ומכופל מאיתו יתברך.

וכך בזוהר הקדוש מובא (חיי שרה קל, ע"ב) רבי יהודה ורבי ייסא ורבי חייא הלכו לרבי אלעזר בנו של רבי שמעון ומצאו אותו שהיה עוסק בסתרי תורה בעניין תפילין. ואז אמרו לו נגיד לך משהו בשם אבא שלך רבי שמעון בר יוחאי לגבי תפילין, על ידי מצוות תפילין אפשר לקיים את המצוה של "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" אפשר לקיים אפילו שבית המקדש נחרב.

ספר דברים
מעביר אותך את כל המכשולים

לקבלת הספר: 03-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים

זהו פלא ויסוד עצום, כל פעם שיהודי מניח תפילין, קורא את הקורבנות בתפילה ומתפלל איתם את התפילה שעליה נאמר "ונשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפִתֵינוּ" (הושע יד, ג) שהקורבנות יהיו התפילה שאנו מתפללים, זה כאילו שהקריב קורבנות בבית המקדש. וכך המצוה של ועשו לי מקדש נאמרה לדורי דורות על ידי מצוות תפילין. אדם צריך לדעת כל פעם שהוא מניח תפילין או מזכה יהודי להניח תפילין הוא קיים את המצוה שהקב"ה ציווה אותנו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם".

אם כך הכוח והגדולה של מצוות התפילין זו בניית המשכן, מי שרוצה לבנות את המשכן מניח תפילין וכך גם יהודי שמזכה אחרים להניח תפילין. ולכן רבי שמעון בר יוחאי אומר שבכל פעם שיהודי מתפלל או לומד עם התפילין כאילו הקריב קורבנות במשכן. כי המעלה של המשכן היא גדולה ביותר וכך גם מעלת התפילין.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם"

אדם שמכבד חפצי מצוה ונוהג בהם ביתר קדושה וכבוד זוכה למעלה גדולה ושכר כפול ומכופל.

בפרשת השבוע אנחנו מוצאים שהקב"ה מצווה את משה רבנו לבנות את המשכן ואת הכלים למשכן. במשכן היו חמישה עשר כלים, אומרים רבותינו

מור זקננו רבי מאיר אבוחצירא היה מקפיד שכל פעם שהילדים שלו היו יוצאים מהבית, הוא היה לוקח שקית קטנה, שם בפנים קצת זעתר וקצת רוטא, ושם לכל ילד שלו בכיס, הוא היה אומר סגולה נגד עין הרע, תשימו את זה בכיס שלכם. זה טוב שאדם ישים בבית, באוטו, בתיק שהוא לוקח איתו, בכל דבר חשוב, שקית עם קצת זעתר, יש בזה כוחות גדולים לדחוק ולהסיר המזיקים ועין הרע. השם יציל את כולנו מעין הרע ויתן ישועה ושמחה והצלחה.

הרב זי"ציק אומר באחד הספרים שלו, שהיה צייר גדול שהצייר הזה רצה לצייר תמונה גדולה שיש שם שני אנשים: אחד האדם היפה ביותר בעולם, ואחד האדם המכוער ביותר בעולם שלא יפה בכלל.

אותו צייר ישב וחיפש אדם יפה. מצא אדם יפה, הושיב אותו לידו וצייר אותו בחצי תמונה. צייר אותו בהשתדלות גדולה מאד. חיפש אחרי כן אדם לא יפה, כמה חודשים, שנתיים, שלוש שנים, מחפש אדם לא יפה ולא מצא. עד שפעם אחת עבר ברחוב וראה אדם זרוק ברחוב שיכור שכולו היה מלוכלך וכולו היה נראה לא טוב. אותו אדם היה שוכב ברצפה בביזיון גדול וכל הפנים שלו היו עם קמטים. אמר אותו צייר לעוזרים שלו, תרימו אותו, תושיבו אותו, היה בתוך היין שתי והתחיל לצייר אותו אותו אדם.

מתי שהשיכור התעורר, ראה את התמונה, אמר לו, זה אני שניהם, איך יש לך את התמונה הזאת? שאל אותו, הרי זה לא אתה, אתה אדם שכולך מכוער וזה אדם שהוא יפה מאד, איך אתה אומר שזה אתה? עמד אותו אדם ואמר לו, לפני שלוש שנים הייתי עשיר גדול והייתי חשוב מאד, והייתי לבוש יפה והייתי נראה טוב. הכל התהפך ואני נראה עכשו לא יפה, והכל נראה איך שאתה רואה. למה? כי מה שעשה בחיים התהפך ונהיה הכל לא טוב.

כך האדם צריך לדעת, לטוב ולרע יש אותם פנים, לטוב ולרע יש אותה הסתכלות, אם האדם מסתכל, הטוב והרע יכול להתהפך מדבר לדבר. האדם צריך לדעת שהטוב פתאום יכול להיות רע, והרע פתאום יכול להיות טוב. האדם צריך לחיות בדעתו בחוכמה גדולה ולשים את הקב"ה מול עיניו, שהדרך שלו תהיה דרך אמיתית ודרך טובה, כי אם אדם הולך בדרך שהיא לא אמיתית והיא לא דרך טובה, האדם יכול לאבד את כל חייו, האדם יכול לאבד את כל מה שיש לו, אם האדם לא הולך בדרך השם. האדם צריך לחזק את עצמו בכל כוחו לעלות ולהתעלות בתורה, ביראת שמיים, ובמעשים טובים.

הרבה פעמים בחיים, האדם עובר ניסיונות וייסורים קשים, ובתוך הניסיונות והייסורים שהאדם עובר, האדם מתלונן למה הקב"ה מנסה אותו ומעביר אותו דברים קשים, דברים שנראים לא נוחים ולא טובים. אבל האדם צריך לדעת שאל לו לחשוב ולהרגיש כך, אלא האדם צריך לדעת שהייסורים ממתקים את כל הדברים הקשים. כל הייסורים שבאים לאדם הם לטובה והם ממתקים מעליו דברים שבאמת קשה לעמוד בהם ואי אפשר להתמודד איתם.

וכך מסופר על רבנו החיד"א שהיה גאון ישראל והיה קודש קודשים, שהיה בא אליו אדם שהיה מתלונן כל הזמן על ייסורים קשים שיש לו, החיד"א הושיב אותו בבית מדרש שלו ונפלה על אותו אדם תרדמה. מתי שאותו אדם נרדם, הוא חלם שרואה את בית דין של מעלה ושם יש מלאכים רעים שמראים את כל העוונות שהוא עשה ויש כנגדם מלאכים טובים שמראים את כל הדברים הטובים שהוא עשה.

הדברים הטובים שאותו אדם עשה אומר רבנו החיד"א, היה להם משקל קל וזק, הדברים הרעים שהוא עשה היו במשקל כבד מאוד. שמו את שניהם במאזניים ובוודאי שהדברים הרעים היו כבדים מהדברים הטובים שהוא עשה. אותו אדם היה בצער גדול ובעוגמת נפש גדולה והוא ראה כבר איך הדין הולך איתו לרעה והוא ילך לגיהנום.

פתאום נכנסו כל הייסורים שאותו אדם עבר בחיים ואת הייסורים שמו במאזניים במקום של הדברים הטובים ולאט לאט הכף יורדת ומורידה את כובד העוונות שנמצאים בכף המאזניים השניה, אבל היו חסרים עוד קצת ייסורים כדי למתק מעליו את הכל. אותו אדם התחיל לבכות בחלום ולצעוק למה לא היו לי עוד ייסורים? למה לא היו לי עוד בעיות?

אדם צריך לדעת העולם הזה הוא עולם חולף, עולם עובר ומתי שהאדם עובר ייסורים הם ממתקים את הדין והרע של האדם. האדם צריך לשמוח בייסורים שבאים עליו וגורמים להוריד את כל הרע ממנו.

הנחת פתק בכותל המערבי

וידוע המעשה על החיד"א שהיה תלמיד של ה"אור החיים הקדוש", והחיד"א הקפיד שלא להנות מהתורה הקדושה במאומה. בשביל פרנסתו היה לו חמור, אשר היה מעביר בו סחורה ממקום למקום בעיר והיה חי בצנעה ובפשטות ושום אדם מאנשי ירושלים לא ידע על מעלתו הרמה של החיד"א.

והנה כמה ימים אחרי פטירת רבו האור החיים הקדוש, מת חמורו של החיד"א וכך נשאר החיד"א בלי פרנסה. והנה, באותו רגע נזכר החיד"א שרבו הגדול האור החיים הקדוש, לפני פטירתו נתן לו נייר מקופל וביקש ממנו ללכת לכותל ולשים את הפתק הזה בכותל, דבר שלא נשמע כמותו לשים פתק בכותל. באותו הרגע אמר החיד"א זה הזמן לקיים את דברי רבי האור החיים, רץ מהר החיד"א לכותל ושם בין האבנים את הפתק, ומשם נכנס החיד"א לאחד מבתי המדרש בירושלים.

איך שנכנס החיד"א, ראש הישיבה של אותה ישיבה שהיה קדוש עליון הסתכל על פני החיד"א ומיד צעק, יש בפניך אור גדול, איזה מצווה עשית היום? מה המעשה אשר הביא אותך לאור גדול על פניך? ענה החיד"א, לא עשיתי אף דבר חריג ושום מצווה חריגה. חייב אותו הראש ישיבה, תספר לי כל מה שעשית היום. סיפר לו החיד"א בתמימות שהוא תלמידו של האור החיים הקדוש, והמשיך וסיפר על הפתק שביקש האור החיים לשים בכותל המערבי.

מיד עמד אותו צדיק על החיד"א, תיקח אותי מיד לכותל למקום אשר שמת את הפתק. לקח אותו החיד"א, הגיעו למקום והוציאו את הפתק היחיד אשר היה מונח בכותל, כי עד אותו זמן שום אדם לא הניח פתק בכותל, הוציא הראש ישיבה את הפתק ומצא כתוב שם בכתב ידו של האור החיים הקדוש, שכנה קדושה תעזרי ותבקשי רחמים על תלמידי החיד"א.

מאותו היום התפרסם החיד"א בעולם ומאותו היום נהגו כל קהילות ישראל לכתוב את צרתם ובקשתם בפתק ולשימו בין אבני הכותל המערבי.

